

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/9/2019
Identifikačné číslo spisu: 3614206810
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3614206810.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú J. R., narodenú X. X. XXXX, a maloletú P. R., narodenú XX. C. XXXX, obe bytom u matky, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske, Nám. SNP 151/6, deti matky X. R., bytom J., S. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Ivanou Magdolenovou Joríkovou, advokátkou so sídlom v Partizánskom, Hrnčíríkova 1/B a otca V. R., bytom J., Y. S. XXXX/XX, zastúpeného A. A. R., bytom J., Y. S. Č.. XXXX/XX, o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom, vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 1 P 155/2014, o dovolaní matky proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 20. decembra 2017 sp. zn. 4 CoP 58/2017 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Partizánske (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. júna 2017 č. k. 1 P 155/2014-1289 výrokom I. uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletej J. sumou 50,- eur mesačne vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca vopred k rukám matky maloletej, s účinnosťou od 7. novembra 2014. Výrokom II. uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletej P. sumou 50,- eur mesačne vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca vopred k rukám matky maloletej, s účinnosťou od 7. novembra 2014. Výrokom III. zameškané výživné za obdobie od 7. novembra 2014 do 16. júna 2017 voči maloletej J. v sume 725,55 eur uložil otcovi zaplatiť do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto výroku rozhodnutia k rukám matky maloletej. Výrokom IV. zameškané výživné za obdobie od 7. novembra 2014 do 16. júna 2017 voči maloletej P. v sume 725,55 eur uložil otcovi zaplatiť do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto výroku rozhodnutia k rukám matky maloletej. Vo výroku V. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vo výroku VI. uložil matke povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 265,30 eur do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto výroku rozhodnutia. Vo výroku VII. uložil otcovi povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 415,30 eur do 6 mesiacov od

právoplatnosti tohto výroku rozhodnutia.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie matky aj otca rozsudkom z 20. decembra 2017 sp. zn. 4 CoP 58/2017 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV., V., VII ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vo výroku VI. zmenil podľa § 388 CSP, nakoľko v tejto časti nie je vecne správny. V časti týkajúcej sa určenia výživného na maloleté deti, určenia zameškaného výživného, náhrady trov konania medzi účastníkmi a uloženia povinnosti otcovi nahradiť trovy konania štátu sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, osvojil si dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam matky a otca uviedol nasledovné: V preskúmvanej veci z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie bolo preukázané, že zárobkové schopnosti a možnosti otca a tým aj jeho životná úroveň sú vyššie v porovnaní so zárobkovými možnosťami, schopnosťami a životnou úrovňou matky. Vzhľadom na vzdelanie otca a jeho doterajšie príjmy, je v jeho možnostiach dosahovať vyšší príjem, preto jeho životnú úroveň je možno jednoznačne označovať za vyššiu ako je životná úroveň matky. Za tohto stavu súdom prvej inštancie určené výživné (spolu v sume 100,- eur mesačne) je v schopnostiach a možnostiach otca platiť a taktiež zohľadňuje odôvodnené potreby maloletých detí s ohľadom na ich vek a s predpokladom zvyšovania výdavkov do budúcnosti; z týchto dôvodov bolo odvolanie otca proti rozsudku súdu prvej inštancie o určení výživného na maloleté deti počas striedavej osobnej starostlivosti nedôvodné. K odvolacej námietke matky, že od podania návrhu na úpravu práv a povinností k maloletým deťom do rozhodnutia súdu o ich zverení do striedavej osobnej starostlivosti zabezpečovala osobnú starostlivosť o nich výlučne sama a výživné určené predbežným opatrením v minimálnej výške 27,16 eur mesačne nestačilo na úhradu odôvodnených potrieb detí, odvolací súd konštatoval, že táto námietka neobstoí. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bolo preukázané, že v období od 7. novembra 2014 do 8. marca 2017 (právoplatnosť rozsudku o zverení maloletých detí do striedavej osobnej starostlivosti) otec zakupoval oblečenie deťom, prispieval im na školské potreby, uhrádzal deťom náklady na mimoškolské aktivity (záujmové krúžky, kurz angličtiny, výtvarný krúžok a podobne); od januára 2017 platil deťom výlučne sám všetky náklady spojené so školou a mimoškolskými aktivitami. Matka maloletých detí v uvedenom období poberala rodinné prídavky na obe deti. S prihliadnutím k tomu, že aj matka bola povinná plniť si svoju vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom, dospel odvolací súd k záveru, že určené výživné zo strany otca vo výške 50,- eur na každé z detí a plnenie vyživovacej povinnosti otca v naturálnej forme postačovalo na krytie odôvodnených potrieb maloletých detí v čase, keď tieto boli zverené do osobnej starostlivosti matky nariadeným predbežným opatrením. Vzhľadom na majetkové pomery otca a výšku zameškaného výživného (725,55 eur na každé z detí), bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie o uložení povinnosti otcovi zaplatiť zameškané výživné v lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti rozsudku vecne správne. Rovnako odvolací súd považuje za vecne správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania medzi účastníkmi, o ktorých rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“). Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci nebol zistený žiaden dôvod, pre ktorý by bolo namieste a spravodlivé zaviazat' otca na náhradu trov konania matke v zmysle § 55 CMP. Odvolací súd považoval za správny právny názor súdu prvej inštancie, že činnosť otca maloletých detí spočívajúca v adresovaní viacerých podaní na súd, nemôže mať za následok ujmu strany spočívajúcu v priznaní náhrady trov protistrane. Správne bolo aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku VII. o uložení povinnosti otcovi nahradiť štátu trovy konania vo výške 415,30 eur do šiestich mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na charakter mimosporových konaní, kde nie je možné hovoriť o úspechu alebo neúspechu niektorého z účastníkov konania, je potrebné trovy dokazovania, ktoré platil štát, považovať za spoločné trovy účastníkov konania, ktoré majú platiť podľa pomeru účasti na veci a na konaní (§ 49 ods. 3 CMP), ktorý pomer v konaní starostlivosti súdu o maloleté dieťa je medzi rodičmi rovnaký, teda v pomere jednej polovice. Vzhľadom k tomu, že otec nespĺňa predpoklady pre oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, súd prvej inštancie správne postupoval, keď uložil otcovi povinnosť nahradiť štátu trovy konania v pomere jednej polovice, ktoré spočívajú vo vyplatenom znalečnom vo výške 830,60 eur z rozpočtových prostriedkov súdu. Vo výroku VI. o uložení povinnosti matke nahradiť trovy konania štátu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, že štátu náhradu trov konania proti matke nepriznal. Matke maloletých detí bol priznaný nárok na

právnú pomoc podľa zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov, pričom takéto rozhodnutie má účinky oslobodenia od súdnych poplatkov. S prihliadnutím k tomu, že matka bola v konaní oslobodená od súdnych poplatkov, nebolo ju možné zaviazat' na náhradu trov konania štátu. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV. potvrdil, podala matka maloletých detí dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže podľa nej rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Matka v čase nariadeného neodkladného opatrenia poskytovala deťom osobnú starostlivosť, vecné plnenia ako bývanie, stravu, nákup ošatenia, zabezpečenie zdravotnej starostlivosti a pod. Otec v tom čase poskytoval deťom k rukám ich matky iba sumu minimálneho výživného (27,16 eur) na každé dieťa. Súd po komplexnom preskúmaní majetkových pomerov otca v rozhodnutí o sume zameškaného výživného nezohľadnil plnenie matky spočívajúce v jej osobnej starostlivosti o maloleté deti. Matka je toho názoru, že rozdiel medzi osobnou starostlivosťou matky o dve maloleté deti a striedavou osobnou starostlivosťou rodičov je zásadný, nesúhlasí s tým, že súd pre oba prípady vychádzal zo sumy 50,- eur. Rovnako namieta správnosť záverov odvolacieho súdu v odseku 16 rozsudku, v zmysle ktorých malo byť z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie preukázané, že v období od 7. novembra 2014 do 8. marca 2017 otec nakupoval deťom oblečenie, prispieval im na školské potreby, uhrádzal deťom náklady na mimoškolské aktivity (záujmové krúžky, kurz angličtiny, výtvarný krúžok a podobne), od januára 2017 mal platiť deťom výlučne sám všetky náklady spojené so školou a mimoškolskými aktivitami. Záver o pravidelnosti je v rozpore so skutočnosťou, bremeno týchto nákladov niesla predovšetkým matka a otcove plnenia boli skôr výnimočné. Na základe uvedeného považuje matka za nesprávne vyriešenie právnu otázku to, že súdy oboch inštancií pri výpočte zameškaného výživného nezohľadnili plnenia matky spočívajúce v jej osobnej starostlivosti o maloleté deti po čas, kedy jej boli maloleté deti zverené neodkladným opatrením do osobnej starostlivosti. Podľa jej názoru by bolo možné pri vyčíslení zameškaného výživného postupovať strohým dopočítaním rozdielu medzi výživným určeným výrokom neodkladného opatrenia a výrokom vo veci samej iba v prípade, ak by v oboch prípadoch boli deti zverené do osobnej starostlivosti toho istého rodiča. Ak však pôvodne boli deti zverené do osobnej starostlivosti matky a výrokom vo veci samej do striedavej osobnej starostlivosti, je potrebné k vyčísleniu zameškaného výživného stanoviť presnú sumu výživného na čas osobnej starostlivosti o maloleté deti (ktorého výška by mala byť vyššia) a až z takto určenej sumy dopočítavať rozdiel tvoriaci sumu zameškaného výživného za celé rozhodné obdobie. Z uvedených dôvodov navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Otec vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie bolo matkou vzaté späť a tiež Najvyšším súdom Slovenskej republiky zamietnuté; namietal aj nedostatky na strane opatrovníka maloletých detí.

5. Opatrovník maloletých detí vo vyjadrení k dovolaniu matky uviedol, že odporúča prehodnotiť skutočnosti uvádzané matkou v dovolaní a zároveň prešetriť prispievanie otca na maloleté deti okrem neodkladným opatrením stanoveného výživného v sume 27,16 eur v období od 7. novembra 2014 do 8. marca 2017, keď maloleté deti boli výlučne v starostlivosti matky.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v tejto veci je od 1. júla 2016 upravené v CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania

matky bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

8. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)]. Zo samej (mimoriadnej, resp. výnimočnej) povahy dovolacieho konania vyplýva, že z hľadiska jeho celkovej koncepcie, podmienok prípustnosti dovolania a jeho náležitostí je namieste nie rozširujúci výklad ustanovení zákona, ale skôr zužujúci interpretačný prístup (porovnaj tiež 3 Cdo 208/2014, 1 Cdo 348/2013, 8 Cdo 73/2017).

9. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní nižších súdov, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (viď rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

12. Matka maloletých detí v danom prípade vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Aby na základe dovolania podaného podľa tohto ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, totiž dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 225/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 73/2017).

15. So zreteľom na dovoláciu argumentáciu matky treba osobitne pre daný prípad zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne (iba tá) právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie.

16. Podľa § 62 ods. 1 - 5 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

17. Podľa § 62 ods. 6 Zákona o rodine, ak je maloleté dieťa zverené do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, súd pri určení výživného prihliadne na dĺžku striedavej osobnej starostlivosti každého rodiča alebo súd môže rozhodnúť aj tak, že počas trvania striedavej osobnej starostlivosti rodičov výživné neurčuje.

18. Zákon o rodine v ustanovení § 62 ods. 6 upravuje určenie výživného v prípade zverenia mal. dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti rodičov. Neurčenie výživného podľa odôvodnenia tejto právnej úpravy by malo relevanciu v prípadoch približne rovnakých pomerov na strane oboch rodičov, t.j. približne rovnakých majetkových pomerov matky a otca a rovnakej dĺžky osobnej starostlivosti obidvoch rodičov v rámci osobnej striedavej starostlivosti.

19. Každé podanie (vrátane dovolania) posudzuje aj dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP).

20. Určenie výšky výživného na maloleté dieťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Každé jedno rozhodnutie o výživnom na maloleté dieťa je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady (porovnaj 5 Cdo 87/2017). Pokiaľ účelom § 421 ods. 1 písm. b/ CSP zo širších hľadísk je tiež to, aby sa vyriešením niektorej, dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej, právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením takto vysoko individuálnej otázky (akou je určenie konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti) sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výživného postupujú totiž súde vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrývajú na určitých striktných hraniciach (porovnaj 8 Cdo 50/2017). V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky výživného zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy.

21. Obsah dovolania nasvedčuje tomu, že matka za významnú otázku z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP považuje to, že „súdy oboch inštancií pri výpočte zameškaného výživného nezohľadnili plnenia matky spočívajúce v jej osobnej starostlivosti o maloleté deti po čas, kedy jej boli maloleté deti zverené neodkladným opatrením do osobnej starostlivosti“.

22. Dovolací súd pripomína, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Pokiaľ odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden celok (1 Cdo 171/2016, 2 Cdo 117/2016, 3 Cdo 127/2016, 4 Cdo 176/2016, 5 Cdo 1294/2015, 6 Cdo 148/2016, 7 Cdo 52/2016).

23. Ak sa odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku v plnom rozsahu stotožní so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a odkáže na dôvody jeho rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP), znamená to, že sám priznáva určujúci význam pre rozhodnutie tomu riešeniu právnych otázok, ku ktorému pred ním došiel už súd prvej inštancie, a na ktorom založil svoje rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ sa odvolací súd v takom prípade dotkne aj (ďalších) otázok majúcich z pohľadu záverov súdu prvej inštancie len doplňujúci alebo spresňujúci význam, nejde o otázky relevantné z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, a to preto, lebo rozhodnutie súdu chápané ako jeden celok (spolu s prvoinštančným rozhodnutím) na komentovaní, argumentačnom doplnení alebo spresnení skorších riešení súdom prvej inštancie nespočívalo. Nie všetko, čo v takom prípade a v danej procesnej situácii uvedie odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku, znamená vždy riešenie právnej otázky. V tom-ktorom individuálnom prípade môže ísť len o vysvetlenie širších súvislostí prejednávanej veci, odkaz na prax iných súdov, prípadne „dovysvetlenie“ toho, čo mal na mysli súd prvej inštancie (3 Cdo 226/2017).

24. V danom prípade dovolací súd opätovne zdôrazňuje konštatovanie odvolacieho súdu obsiahnuté v dovolaní napadnutom rozsudku, že súd prvej inštancie riadne zistil skutočný stav veci, na základe vykonaných dôkazov došiel k správnym skutkovým zisteniam, vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd potvrdil vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v napadnutom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Je zrejme, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natolko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. To, čo v danom prípade odvolací súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia len ako argumentačné doplnenie zamerané na umocnenie presvedčivosti prvoinštančného rozsudku a nič nemiene na tom, že už rozsudok súdu prvej inštancie predstavuje vecne správne vyriešenie rozhodujúcich otázok vo veci určenia zameškaného výživného na maloleté deti, nemožno z tohto pohľadu považovať za relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V okolnostiach prejednávanej veci nemožno potom takéto doplnenie alebo spresnenie považovať za „právnu otázku“ významnú podľa tohto ustanovenia.

25. V danom prípade súd prvej inštancie náležite aplikoval § 62 ods. 1 až 6 Zákona o rodine. V konaní mal preukázané, že v období od 7. novembra 2014 do 8. marca 2017 otec zakupoval deťom oblečenie, prispieval im na školské potreby, uhrádzal deťom náklady na mimoškolské aktivity (záujmové krúžky, kurz angličtiny, výtvarný krúžok a podobne); od januára 2017 platil deťom výlučne sám všetky náklady spojené so školou a mimoškolskými aktivitami. Matka maloletých detí v uvedenom období poberala rodinné prídavky na obe deti. S prihliadnutím k tomu, že aj matka bola povinná plniť si svoju vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom, došiel odvolací súd k záveru, že určené výživné zo strany otca vo výške 50,- eur na každé z detí a plnenie vyživovacej povinnosti otca v naturálnej forme postačovalo na krytie odôvodnených potrieb maloletých detí v čase, keď tieto boli zverené do osobnej starostlivosti matky nariadeným predbežným opatrením. Vykonaným dokazovaním došiel k skutkovému

zisteniu, že zárobkové schopnosti a možnosti otca a tým aj jeho životná úroveň sú vyššie v porovnaní so zárobkovými možnosťami, schopnosťami a životnou úrovňou matky. Vzhľadom na vzdelanie otca a jeho doterajšie príjmy, je v jeho možnostiach dosahovať vyšší príjem, preto jeho životnú úroveň je možno jednoznačne označovať za vyššiu ako je životná úroveň matky. Za tohto stavu súdom prvej inštancie určené výživné (spolu v sume 100,- eur mesačne) je v schopnostiach a možnostiach otca platiť a taktiež zohľadňuje odôvodnené potreby maloletých detí s ohľadom na ich vek a s predpokladom zvyšovania výdavkov do budúcnosti. Takéto rozhodnutie súdu, ktoré je v celom rozsahu súladné s ustanovením § 62 ods. 6 Zákona o rodine navyše odstráni i spornosť ohľadne úhrady nákladov rodičmi maloletých detí, ktoré by matka, bez určenia výživného v stanovenej výške, nebola schopná výlučne sama pokrývať v dostatočnom rozsahu.

26. Najvyšší súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že matka nedôvodne vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP z toho (časti textu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), čo nepredstavovalo riešenie právnych otázok, na ktorých by spočívalo právne posúdenie danej veci a zakladalo prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia. Matkou podané dovolanie preto odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

27. K námietke otca vo vyjadrení k dovolaniu matky, že dovolanie bolo matkou vzaté späť a tiež najvyšším súdom zamietnuté, dovolací súd uvádza, že späťvzatie dovolania matkou smerovalo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z 9. februára 2017 sp. zn. 4 CoP 70/2016, 4 CoP 71/2016. Predmetné dovolacie konanie bolo zastavené uznesením najvyššieho súdu zo 17. apríla 2018 sp. zn. 7 Cdo 28/2018. Dovolanie matky smerujúce proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z 18. júla 2016 sp. zn. 4 CoP 45/2016 bolo dovolacím súdom odmietnuté uznesením zo 17. apríla 2018 sp. zn. 7 Cdo 27/2018.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.